

ALACA

fanzin

agustos 24'

-Gökyüzünden Öpücük-

Biz, yaşamın kancasına takılmış, kahkaha çorbası içen ruhlarız. Kelimeler, aklımızı metropolün bağrından çeler. Gönlümüzün tarlasındaki çiçeklerimizi sulamaya koyulur, tohumlarımızı ekecek dallar ve budaklarla çevrili ormanlar ararız. Yazmaya sıvadık kollarımızı, kelimemizi süslemeye geldik. Canlarımızı sermeye görüldük birkaç cümle üstüne. Toprak, gözyaşlarımızı kurutmadan, bir yenisini akıtmaya koştuk. Kendimize ara sokakları ve karakuşları vadettik. Bir başkasına dikilmeyen yalnızlığımızı, muzipliğimizi ve her şeyimizi buraya yama ettik. Doymadan göçüp gideceğimiz bu dünyaya, bir çift şiirimizi, üç beş hayatımızı ve yırtılmış hırkalarımızı bırakarak göçelim istedik.

İlk önce, kedili sokaklara, sonra saman kâğıtlara ve oradan da gençliğimizi soyduğumuz renkli bulutlara uçuyoruz. Elektrik direklerine konuyoruz tüm benliklerimizle. Paradokslarda ve çelişkilerde deviniyoruz. İçimiz büyük bir sarılmak yumağı. Canla ve başla yürüyoruz önümüzdeki yolu. Sizlere göğün yüzünden öpücükler getirdik. Yaşamın kuyusunda, her yeni gün, sorulara, şiirlere ve umutlara! "Tüm yıldızları biz toplayacağız gökyüzünden."

YAŞAMAK PARADOKSU

Ben 7 yaşındayım, kanadı kırık mevla balkona daha yeni düşmüş
Balkan harbi biraz gün önce başlamış
Ben 7 yaşındayım, ellerim benden büyük
Benden büyük, sokağın karşısındaki ismetten biraz küçük
Onun içinmiş
ben onun niçin devlete küfrettiğini anlamazmışım
Halbuki ismet senden küçük şu sokaktaki adamdan büyüğüm
Halbuki
ben üç kızımı gömer gibi erilliğimi gömdüm
Miras bırakır gibi anneliğimi gömdüm
Halbuki
ben tüm kız çocuklarının annesiyim
Benim yüküm, çeyizlerindeki küflü duvaklar
Benim yüzümdendir inil inil inlemesi şu köpeğin
hayat ya; ben kendimi ismetin duvarlarına asacağım
Bak ismet diyeceğim
Niçin görmüyorsun
Toprak altındaki sandıklarımı
Benim sandıklarımda yatanlar
Sana her gece bir şarkı söyler
Bilmez misin her bir cenaze senindir
Her bir bebek doğduğunda annemden üç ömür gider benim
Görmez misin benim dizlerim yara
bu avuçlarımı titretip dökülmeyen elvadalar
Bana mahsus
Çamurlu zihnimden çıkmayan iki sözcük
Bana mahsus
Kabul et ismet bana mahsus bu yokluk
90larda yoksulluğundan utanır gibi
Varlığından utanır gibi
Titrek olması bakışlarımın bana mahsus
Biraz noksanım biraz fazla
Bu toplumun terazisi ölçmez beni kabul et
Bana mahsus bu mültecilik
Bir yamalı pantolon bir marlbora
Ben toplumun varlığından beri kaybediyorum
Onun içinmiş ismet anlamazmış
Niçin tanrıya küfrettiğimi

-ECEM ASLAN

YAŞAYANA SAYGI

annem beni haramdan yağurduğunda
sıkı sıkıya tutunurken rahmine,
bir hayattan bin hayat ekerken
bir kuş gibi dadanmışım emeğe,

doymak pahasına öldürmüşüm annemi.

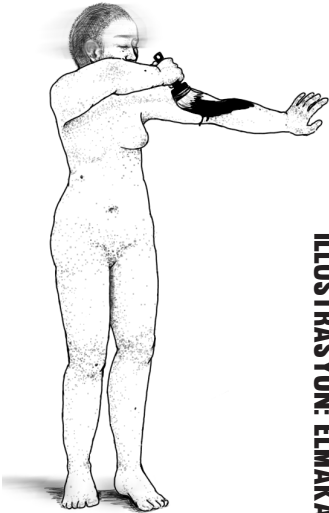
tanrı en büyük haramı doğurduğunda
mahkum edilirken dört odacığa,
bir ayıptan bin yasak eylerken
bir insan ekiyorum senin içine,

yazgım pahasına öldürmüşüm annemi.

-IRMAK ÇINAR

FOTOĞRAF: RATEL

İLÜSTRASYON: ELMAKAFA

ASKIDA RUH

Sadece mutsuzum.

Bir harfe daha yetse param

U/mutsuzum da derdim...

Boş buzdolabına baktığımda

Ve içkiyle dolu olduğu zamanda da

Aynı kedere sahiptim;

Birinde uyuması

diğerinde uyanması zordu sadece.

Ama ben hiç uyumuş ya da

Uyanmış gibi olmadım.

Sanki tanrı hayatımı ödemiş ve

beni "askıda ruh" gibi çivilemişti

belli bir zamanın üzerine.

-ÖZGÜR ŞEVKAN

ARAR DURURUM

manevra – yalım aydın

“yeni hobim otogarların rehberini çıkarmak, yedi senedir yeni
böyle yeni kalan başka bir şey yok
yine de anlamadım agresifliği otogarlarda
firmaların adında geçen kelimelerin ağılatıcı güzelliğini

şimdi özlem zamanı”

sözleri havada tutup
cephanelik etmem lazım
-mış
kutuda şeker saklamak istiyorum ben
temmuzun ortasında anı kapsüllemek
ya da
üçbinaltıyüz lira harcamak.
çare.
uzun metrajın yarısında küstük filme
sevilecek gibiydi
durdum ayakucunda
kafasını okşadım
dikkatimiz yetmiyormuş demek mi ki?
yürüyüş bitebilecek olgulardan değil
kursağa dizili zamanlar
ve yaşanmaya koşulanlar
bir kuğunun etrafında atılacak
her aforizma
yalanla ve kalanla karışık
suda üç kere sekecek
eminim.
anlamdan yoksun cümlelere kolum dayanak
bütün koşullar uygunken
harflerin dudaklara yer etmeden kayması
işlemeli bir kılıf dikilmesi derimize
baktığın suya yama yaptım
lastik patlamasın diye.
yoğunluk ve büyü

kanımızda çakıllar
bir soru:
“herkese şiir yazmak
ne kazandırdı?”
ellerimi açıp baktığımda
bir kayık vardı
ve karşımda çehreler
ve yanımda çeşniler
ve sırtımda çerçiler
atlas’a kayık getirdim!

FOTOĞRAF: DORUK GAVAZ

oysa
otobüsleri izlemek hoşuma giderdi
senle tanışana kadar.
“şimdi özlem zamanı”

komşusu olduğum gezegene
çaba sarf etmeden kurulmuş
şimşekler çarpışmış kediler miyavlar
bir arpej bu kadar değerlenebilirdi
bir heyecan en fazla bunu vaat ederdi
yerini boşluk aldı
yerimi kuşluk aldı.
barutlar patlarken
kelebekler çıktı her namludan.
amokachi kim, bilmiyorum
john lenon zübeyde hanım’a benziyor
kuğular şaşkın
amokachi ortalarda yok
şimdi paralel ve meridyenlere küfredeceğim
veda “güven” adlı bir firmadan geçti çünkü
güve keleşği kavanoza hapsetti kendini
ve güne sarılmak saçlarından geldi
parmak uçlarıma

-DORUK GAVAZ

ÖLEMEDEN YAŞAYAMAYANLAR

şiddetli bir kasırğa başının çevresindeymişçesine sarar ya tüm hücrelerini,
hapseder ya seni acımasızca, sonunu düşündürmeden
iliklerinde hissedersin ya nefretini, alev topu büyüyerek seni ele geçirirken
sıkışmış mıydı ciğerlerim? nefes alamıyordum.
daralıyordum duvarlar ayaklanırken.
yüzen nilüfer nasılsa öyle süzölmek istemiştim yalnızca
bir şey dedi bana oradaki göl:
“yaşaman için ölmen gerekiyormuş.”
hadi canım.

değiştirmeli miydim penceremi, yanlış yerden mi bakıyordum?
veya kendimi,
to be or not to be
tekrara düşmemek miydi gayem, başka bir şey mi bilinmez
ya pencere yanılttı ya ben, acilen düzelmem lazımdı
o kolu söküp atmam, yerini doldurmam lazımdı
kırıklar, dökükler, sökükler...
neyle yama yapacaktım o söküğe, ne dikecektim?
var mıydı ki kumaşım, yeter miydi sarmaya?
sarmaşıkçasına saramazdım, eksik kalırdı
kapatamazdım.
pencerenin kolunu da, yırtığım da, eksiğimi de...
bitemeyen, sonunu bekleyen yapbozdum geldim geleli şuraya
yiyip bitirirken beni eksiklerim
son parça... ah o son parça...
bir bulunsa da şu noksan tamamlansa.

-SENEM URAS

AŞK VE DEVRİM

Büyük devrimler, yalnız büyük bilinçlerin bir araya gelmesiyle gerçekleşebilir. Fakat bu da, tek başına yeterli değildir; niceliğin, niteliğe dönüşmesi için âni bir sıçrayış gerekir. Hangi devrimi incelersek inceleyelim, sıçrayışı ancak kuvvetli bir iradenin tamamen erdirdiğini görürüz. Daha doğrusu, çoğul olan bilinç birleşip tek bir iradeye dönüşmüştür. Bu mevzuyu, daha derine girip açıklamak, yazımızın amacını aşmaktadır. Bu kadarını söylemek yeterlidir.

Ve fakat biz, aşk olayının, devrimlere etkisini anlatarak; “aşk olmadan da devrim olur mu?” sorusunu cevaplamaya çalışacağız.

Öncelikle belirtmek gerekir ki aşk da, devrimi gerçekleştiren irade gibi, tek değildir. Yekparedir. Yani birden çok şeyin oluşturduğu ve bir sürecin ardından ortaya çıkan bir vakadır. Aşkı, sürecin gerçekleşme sırasına göre bileşenlerine ayırmak gerekirse: ümit, çaresizlik ve tutku cevaplarıyla karşılaşırız. Ümit, kendini inkâr ederek çaresizliği yaratır; çaresizlik, bulabildiği dala sıkı sıkıya bağlanırken tutkuyu açığa vurur. Bu üçlünün mükemmel sentezi olarak ise, “aşk” ile karşı karşıya kalırız. Ve bu, böyle akar, akar, akar...

Söylenenleri sakın katı bir sistemcilik olarak algılamayın. İlla böyle olacak, diye bir şey yoktur. Amaç, olayı anlatılabilir ve anlaşılabilir kılmaktır.

Şimdi bir örnek ele alalım: Jön Türk Devrimi’ni (1908). Tanzimat Dönemi’nden beri süregelen ve 1889’da tam olarak örgütlenen bir oluşum var. Ümit olmayan yerde örgütlülük olacağını kim iddia edebilir? İstibdat yönetiminden kurtulma yolu arayan ve dört yanı, hattâ kendi içleri bile jurnalcı kaynayan ittihatçılar, nasıl olur da ne yapacağını şaşırmadan, delirmeden ve çaresiz kalmadan ve “aşklarım, inançlarım işgal altındadır” demeden durabilir? Ve bunlar yaşanırken, yani “tam düşecekken”, “tutundukları tuğlayı kendilerine rabb bellememek” elde midir? Tutunulan tuğla; çaresizliğin içinde aranan çıkar yol, Makedonya Dağlarıdır. Rabb bellenen ise, o çıkar yola olan bağlılık, tutkudur; sonuna kadar devam etme azmidir.

Örgüt; bir mangal ateşiyle kurulmuş, sonra azalıp korlanmış ve nihayetinde, üstündeki etleri pişirerek amacına ulaşmıştır. Aşk, kendini göstermiş ve her şeyi yerinden kımıldatmıştır. Sultan Abdülhamit, Makedonya’nın dağlarındaki isyana daha fazla dayanamayarak Meşrutiyet’i yeniden ilan etmek zorunda kalmıştır. Daha sonrasında olan 31 Mart Olayı da, yine bunların farklı şekilde tezahür edişidir. Ve örnekler böyle çoğaltılabilir.

Cevap bellidir: aşk olmadan devrim de olmaz. Aşk ile devrim arasındaki bağı, bireysel ve toplumsal hayatlar arasındaki etkileriyle paralellik kurarak kavarsak, cevap, çok daha kolay karşımıza çıkacaktır. Bir devrimin, toplumsal hayatta yarattığı değişiklik ile aşık olmanın, bir insanın hayatında yarattığı değişiklik benzerdir. İkisi de, daha üstün bir konuma erişmeyi ifade eder. Böylece de aşk ve devrim, madalyonun iki yüzünü temsil eden şeyler olarak algılanır. Öyle olmak zorundadır.

İnsanlık gelişebilmek için devrimlere ne kadar muhtaçsa, aşka da o kadar muhtaçtır.

-YUSUF ÖZ

FOTOĞRAF: DORUK GAVAZ

YÜRÜYEREK

Bir kentsizin ellerine yerleşmiş gözlerim
Gelen ne söz vermeden gider
Bir isimsizden kalma terliklerim
Ayaklı başlıyız takvimle

Saatleri sıkıyor terliklerin elleri
Kentsizi çağırıyor borçsuzluğu
Peşinde gözlerim ayaklarım nerede ellerim
Debelenmesinler beni benimle terk ederiz

Bu şehir gibi hissetmiyorsun
bu şehir de seni
arıyor seni şehir alacaklı
dönüp bakmadın içinden
yürüyerek geçiyor

-ENES KAYNAKCI

İLÜSTRASYON: ELMAKAFA

GÜNAHKAR SECDE

Akşam çöksün üstüme.
Severim...
Muhtacım günaha bağlanmaya.
Hafiflerim o çoğaldıkça.
Düşünürüm...
Yağmur'un ne faydası var toprağa sarınana?
ya da mezardaki goncanın, yatana?
Ben ölü olsam istemem mesela çiçek böcek üstüme.
Bir kavak ekin adıma!
Ağlamayın öyle başımda.
İyiydim kötüydüm ne farkeder?
Bir de kayın ekin kafkaslara!
Ruhum kalırsa eğer gezeyim daldan dala.
Ormanlar olsun evim ki ıslanmayayım yağmurda.
Cennet, cehennem yuva değil ki!
Han olursa olur yolcuya.
Gerisi masal zannımca.
Hem ben ne günahsız dururum
ne de hoşlanırım sıcaktan.
Açık hava gibisi yoktur bana.
Ah bir de yağmur yağmasa...
Manzaram gri, rüzgarlı ve sessiz.
Mutluyum gece örttü üstümü.
Yanıyor bezenmiş yaprağım
ve yine günaha sarıldım.
Parmaklarım günah kavrar.
Bilmezler ekmeği ve parayı.
Babam haz etmezdi zaten günahı.
Gerçi öğretmemişlerdi ki kavrasın.
Onun parmakları buğdaya uzanırdı,
benimki kavakla kayına.
Sevmezdi babam ibadeti.
Zahmetliydi ama sevaptı.
Ben günahı acı ve ekşiyle sevdim
hemde her an için uyanık olduğum.
Haindir hayat!
Günahkar oldum ibadetimle!

Kör olsun gözlerim.
Hep akşam örtsünler üzerime.
Yeter bana kayınım ve kavağım.
Annem ısınır bazan kayınımın budaklarıyla.
Canı sağolsun...
Keşke, yağmur yağmasaydı...

-TAYAH RIDNİAH

FOTOĞRAF: RATEL

YÖN

ne bir fahişedir sevdiğim
ne de masa masa dolaşır karanlıkta
fakat herkesin beraber yattığı odur
şimşekleri aydınlatarak doğan
copların erk-i hazininde yaşayan
benim sevdiğim
bir devrimciye şayet
lazımsa bir tebelleş
hep kapanlarla sayıklayalım

leke şehri
tüfenkleri elinde birliğin

aşka teğet
bir doğrunun metin sarkaçları misali
pişekar batrağın
yalçın çemberdeki avcısı
ah bu aşkı küçük çizgilere
şayan olmayan oğul
öyleyse kuşanalım meşin fraklarımızı
rençperler de bıraksın bıçaklarını
koyulsun benimle
çekiç seslerinin arastasına doğru

kan kemeri
eşliğinde sokak valslerinin

ben ki
bütün günlere iman ederim
ve her şimşeğin beraber yattığıdır
benim sevgilim
çünkü sofrasını bozulmamak üzre kurar
gıyabında korlu geçitlerin
bir
ekim
bir
temmuz
mayıs 1
çünkü her yeni gün lokomotifidir
duyulacak dövüşlerin
halkın dibinde sıçrayacak durakların

barikat mitingi
umarsız leşleri kalkanların

-YUSUF ÖZ

ZİFİRİ ZEMHERİ

sessizliğimizin boğucu sesi için
gökyüzü beyaz beyaz gözyaşı döküyor
hepsi soğuyan yüreğimiz için
sonlarını getirecek bir ateş arıyor

sema bileklerini kesmiş
dayanamamış bu suskunluğumuza
gökyüzü kızıl olmuş
çıkıp baksana bile diyemiyorum sana

hayallerimizi süsleyen izmir hala sıcacık
yetiyor mu sana hayallerimizin sıcaklığı?
bugüne dek beni ısıtan tek şey onlardı
su yoktu, ama biz rüyalarımızda boğulurduk

şimdi bu kar bile; daha sıcak senden
şimdi bu deniz bile; daha durgun senden
şimdi bu gök bile; daha sessiz senden

tabiatı dizdim önüne
hepsi gözlerinin içine bakıyor konuş diye
“durun” diyorum:
o sessizliğin gürültüsünü takmış kulaklarına ,
duyamaz ki bizi bir ağıt yaksak da

-TUĞÇE KAYIŞ

KUYUDAN DÜŞERKEN KARANLIK BİR BOŞLUKTA DANS

(Sahne açılır. Arka fonda bir kuyunun iç görüntüsü vardır. Karakter istenirse sahnede askıda olarak anlatabilir. Konuşurken düşüşte olduğunu gösteren hareketler yapar. Kıyafetleri kirli ve eski görünmelidir. Saçı sakalı uzundur. Bileklerinde diş izleri, alnında kan ve üstünde tekme izi olmalıdır. Boğazı ise el iziyle kırmızıdır. Başka hiçbir alet olmamasına dikkat edilmeli, örneğin kıyafetinde kemer bile olmamalı, ayakkabısının ipleri olmamalı. Sesi ağlamaktan ve bağırmaktan çatlamış olmalı. Kendiyle kimi zaman ben diliyle kimi zaman sen diyerek konuşuyor. Karakter başlar)

Düşüyorum. Dünyan sonu olmayan tek kuyusundan aşağı düşüyorum. Düşüş ilk başladığında içim gıdıklanıyordu. Midem bulandı o bitince. Şimdiyse o kadar açım ki mide bulantım karnımı yakıyor. Açım. Düşüşümden beri hiçbir şey yemedim ben. Yani aylardır hatta belki yıllardır da aç olabilirim. Ama neden açlıktan ölemedim. Belki de aylardır düşmüyordumdur, düşmeye başlayalı birkaç gün olmuştur. Hatta belki de az önce tekme yemiş düşmeye başlamışımdır. Bilmiyorum. Düşüşüm ne zaman başladı hatırlamıyorum. Çok açım. Kuyunun kenarlarında çıkan yosunları yedim kaç defa. Şimdi yine yesem mi? Ama yiyemem, hem kan kusturuyor bana dikenleri hem de bağırsaklarımdan çıkanlar düşerken kıcımdan kafama bulaşıyor. Küçük oğlumun bezini doldurması gibi...Karım onu görünce ensesine kadar sıçmış derdi. (öfkeyle) Ah karım. Hep onun yüzünden bu haldeyim ben. Ne işim vardı ki savaştta. Ama kral denen piç bile çıkardığı savaşa gitmeyip haremde sabahlarken ben savaşa gittim. Niye? Karım dedi diye. Mis gibi toprağım vardı neyimize yetmiyordu. Ama yooook hanımefendiye altınlar lazımdı. Köydeki kadınlara hava atmalıydı. Ama bende suç. Evlenmeyecektim onunla. Köyde hatta köyü bırak kasabaya gidip orda da pezevenklerle düşüp kalkan biriyle ne işim vardı. Güzelliğine kandım. Bilemedim işte benimle evlenmesinin sebebinin pisliklerini örtmek olduğunu. Büyük oğlan benden bile değildi be yine de babalık ettim. Boş versene. Senin düşmana esir düştüğün haberi geldiği anda gitmiştir başka birinin koynuna. Hoş, sanki senin yanındayken duruyor muydu ey ahmak. Boş ver, boş ver gitsin. Sen seni seven o komşu kızıyla evlenecektin. Değerini bilirdi o. Karım diye eve aldığınsa seni erkek olarak bile görmedi. Görmedi ki sana erkek olsan savaştaydın dedi. Yemek masasındaydınız. Sen, o, pezevenğin tekinden peydahlı büyük oğlan, senin çocuğun diyip duruyordu bir de sanki inanacam, kızın ve üç yaşındaki oğlun. Yemeğini boğazına dizdi senin. Erkek değil misin yoksa dedi sana. Kadın mısın sen diyeceğine tarlayı satın kılıç aldın. Babadan kalma tarla gitti paslı bir kılıç geldi. Kılıç almak için seni yolladığı adamı da tanıyordur o şimdi. Hatta tarla parasını birlikte yerler. Sen de ahmak gibi kandan ona. İyi halt ettin. Neyse ne. Sen bunları düşünme ölmenin yollarını düşün.

Hayır, kuyudan çıkmanın yolunu düşün. Çıkmayı yeterince düşündüm, olmuyor. Bu nasıl bir kuyuysa artık tek bir çıkıntı yok. Sanki taş taş üstüne koyup yapmamışlar da sonsuza uzanan düz içi oyuk bir taş koymuşlar. Parmaklarımın çoğu kırık bu yüzden... Tutunacak tek bir taş yok. Dişlerimi geçirmeye çalıştım duvara ama sonuç dişlerimi kırdım. Buradan çıkışın bir yolu yok. Böyle yaşanmaz sürekli düşüyorum tutunacak hiçbir şey yok. Ne çıkıntı ne delik... Sonu var mı acaba bu kuyunun yoksa sonsuz mu? Beni buraya tekmesiyle atan düşman komutanını sonsuz kuyuya düş de gör demişti. Ama ya yalan söylüyorsa. Sonuçta düşünün sonunun geleceğini bilmek benim durumumdaki bir adam için umuttur. Ve komutan bu umudu elimden almaya çalıştıysa. Sonuçtan umutsuzluk da işkencedir. Emin miyim bundan. Bilmiyorum. O zaman öl artık. Demesi kolay nasıl öleceğim ben. Kafamı kuyunun duvarına çarpmaktan kör oldum ama ölemedim. Kuyunun karanlığından olmasın o. Hayır, karanlığı görürdüm o zaman. Ölmeyi düşünüyordum. Ama bir yolu yok. Ne aklıktan ne susuzluktan ölebildim. Yanımda hiçbir alet yok ki kendimi öldüreyim. En son dişlerimle bileklerimi parçaladım ama yine ölmedim. Ölemiyorum ben. Sürekli sonu olmayan kuyunun birinde düşüyor ve boşlukta dans ediyorum. Kendimi oyalamak için ne çok dans ettim ben. Karanlıkta dans. Kuyudan düşerken karanlıkta dans... Kimse de yok beni izlesin ya da bana eşlik etsin. O düşman komutanı benden önce de birçok kişiyi attı buraya benden sonra da atmıştır muhtemelen. Peki, neden onlarla karşılaşmadım ben. Ah o düşman komutanını da atsalar buraya onunla karşılaşsam. Onu bu daracık boşlukta boğarak öldürürdüm. Ya da daha iyisi beni öldürmesini isterdim. Böylece düşüşüm biterdi. Bir de bizim komutanımızla karşılaşmak isterdim. Ona ben demiştim ey ahmak diyeceğim. O gördüğü şey sis değil dumandı duman. Bizi siste saklayacakmış, pusu kuracakmışız, peh, düşmanın konaklama yerine girdik. Sonuç, ya esirsin ya ölü. Ama bu ikisinin de tepesine düşmek isterdim onlar benim üstüme düşerken karşılaşmak değil. Zor olurdu o zaman bu yapacaklarım. Her neyse. Kendimi boğmak. İyi de nasıl, ellerinle mi. İp mip yok çünkü. Ellerinle de denedin ya defalarca ama boğulmadın. Kıyafetlerimi çıkarıp boğmaya çalışsam. Nereye bağlayacağım ki. Boğazıma dolayıp sonra her iki ucundan çeksem boğulana kadar... Bu ellerle kollarla mı? Kırık haldeler. Ayağıma dolarım ben de. Ellerini kullanmadan ayağına nasıl dolayacaksın? Yok, mu bunun sonu? Bilmiyorum. Ama muhakkak vardır bir son. Peki, o son gelene kadar ne yapacağım? Dans edeceksin. Haklısın. Kuyudan düşerken karanlık bir boşlukta dans edeceğim.

-ABDULLAH FURKAN DOĞAN

ORTADOĞU SOLU VE ANTİFAŞİST MÜCADELE

2011’de suriye’de başlayan ayaklanmalar herkesi ve her şeyi etkilediği gibi antifaşist mücadele ve küresel sola büyük izler bırakmıştır. Esad kendini ne kadar sosyalist olarak tanımlasa da her baascı gibi sosyalizm ve milliyetçiliği sentezlemeye çalışarak büyük bir hatanın içine girmiştir. Bu sentezle çağın en büyük diktatorlerinden biri haline gelen Esad, ilerleyen dönemlerde iç savaşa kadar gidecek bir isyan dalgasıyla karşı karşıya kalmıştır. Zaman geçtikçe bu kaostan faydalanmak isteyen islami-faşizmi yaymak isteyen İsid ortaya çıkmıştır. İsid, kadınları köle olarak kullanıyor, soykırımlar yapıyor, masum insanları “kafir” olmakla suçlayıp infaz ediyor ve gittiği bölgede zulüm yapıyordu. Rojova ise burada olaya dahil oluyordu. 2012’deki Rojova Devrimi’nin ardından gerçekleşen özerklik ilanından sonra sadece Kürtler değil küresel antifaşist özgürlük savaşçıları İsid’in zulmüne karşı savaştı. Çocuk, yaşlı, kadın, erkek demeden bütün enternasyonal milisler Rojova’daydı ve İsid zulmünü hep birlikte yendiler. eli silahlı Cihatçılara karşı silahlandılar ve Suriye’deki faşizmi hep birlikte cökerttiler. şuan ise Rojova’da cihatçı faşizm ile değil yarı bağımsız olarak liberteryen sosyalizm ile yaşıyor. Buradan özgürlükleri için savaşmış, antifaşist mücadeleye omuz vermiş herkesi selamlarım. Jin Jiyan Azadi!

-DEDE

KORKULUK

Geceden keşfettim çirkin kargayı aynada
Küçük iğneler batmış kalbime
Tüm gece onları söküyorum
Yitirilmiş sevgilileri birazda annemi çıkarıyorum iğnelerle
Yüklerimi bir sigaranın hörgücüne bırakıyorum
Kendimi kendime bırakıyorum
Ağaçlar tanrıya emanet
Sarhoş sevişmelerimize özlemimden
Boşalan kalbimin kanına şarap damlatarak
Sana atmasını sağlıyorum
Geceleri yaralarım mısralar diziyorum
Gece mısralara dolmaya meyillidir
Kanın akması gibi normaldir
Gece soğuktur kan durur pıhtı atar
Çiçekler büyümmez bu saatte
Onları büyüten umuttur
Güneş ise şimdilerde balçığa bulandı
Yer yüzü de kalmadı
Eskiden her şey bize aitti
Biz şimdilerde her şeyimizle aitiz başkalarına
Geceler biraz korkuluktur
Gün boyu işlenen günahlara
Ben işte çirkin kargayım

-FURKAN BAYRAM

SİSLER KATİLİ

Sisler sokağı hapis gerçeğe
Hangi sokak lambası
Çizilen hayalet kanım
Neredeyim?

Serde sayısız yalan perde
Bırak beni yalnızlığım
Kaçınıcı zalim gün bana
Öfkene muhtacım anne
Kurtar beni
Yoksa fani
Üçüncü sayfa katili

-BATUHAN KÜLEKÇİ

AHLAKI BİR SORUMLULUK OLARAK SOMURTMAK

Şaka, bir saldırı silahı olmaktan büyük oranda uzaktır. Öyle olduğunda ise sözlü saldırının en naif ve sindirilebilir örneklerini teşkil eder. Neyin şaka unsuru yapıp neyin yapılamayacağına dair asırlarca tartışsak dahi en hassas konuları alay konusu haline getirmeye devam edeceğiz. Her duyduğumuzda boğazımızı düğümleyecek ağırlıkta, yaşadığımız hayata ayrılamaz biçimde eklenmiş gerçeklikleri katlanılabilir kılmanın tek yolu bu. Bu olanağı bir hak olarak değerlendiriyor ve bu hakkın kişilerin elinden alınmasına dair tüm girişimleri yersiz buluyorum. Bunun da ötesinde, içerisinde bulunduğumuz insanlık durumunun gülünesi olmadığına dair tek bir argüman dahi üretemem. Tüm bunları göz önünde bulundurduğumda hayata karşı alaycı bir yaklaşım kendisini büyük oranda haklı çıkarıyor. Ancak, emin olmak adına, bu alaycılığa ket vurulması gereken istisnaların varlığını sorgulamadan edemiyorum. Bunu sorguladığımda aklımda beliren ilk ve en kuvvetli istisna ise bir kişinin kendi eylemlerinden doğan utanç ve pişmanlığı bu eylemlere benimle birlikte gülerek eritmek istemesi. Bir diğer deyişle, kakhahanın hafifletiriciliğinden vicdanını rahatlatmak adına faydalanmak isteyen ve bunu benimle olan diyalogu üzerinden gerçekleştirmek isteyen bir kişi.

Eşini aldatan yahut babasını dolandıran bir kişi hayal edin. Bu şahıs ihtiyacı olan pişkinliği sergileyebilmek, içinde kalan pişmanlık kırıntılarını yok edebilmek için bu pişkinliğin onaylanmasına ihtiyaç duyuyor. Bu ise ancak yapılanın bir diğer şahıs ile paylaşılması ve bir çeşit "Seni, seni! Sen de az değilsin ha!" konuşması ile ağırlığından soyundurulması ile mümkün. Bu nitelikteki birkaç konuşmanın ardından söz konusu kişi özgüveni eskisinden daha da sağlam biçimde hayatını sürdürmeye devam edecektir. Şimdi, diyalogun günahkarın istediği biçimde ilerlemediği bir itiraf senaryosu tasarlayalım. Ayıbın sahibi bir diğer kişiye nasıl zarar verdiğini, onu nasıl kandırdığını arkadaşı ile paylaşıyor ve karşısında mahkeme duvarı gibi, ona küçük bir tebessüm lutfetmeyen bir surat görüyor. İşte bu, sadece bu, hafifletilmek istenen anının kişinin hafızasına iyice yerleşerek onu hayatının en olur olmaz anlarında rahatsız etmesi için yeterlidir. Böyle anlarda somurtkanlık, en nitelikli kınama konuşmalarından daha etkilidir. Kesin bir ilgisizlikle karşılanan itiraflar karşılarındakinden bulamadıkları ilgiyi sahiplerinden sağlama yoluna giderek onlara varlıklarını sürekli hatırlatan pişmanlıklara dönüşürler.

Hiçbirimizin bir diğerinin kalbine var olmayan bir pişmanlığı ekmek gibi bir yetkisi yok. Böyle bir yetkimiz olsaydı dahi buna gücümüz yetmezdi. Ancak, var olan bir pişmanlığın solup gitmesine yardımcı olmanın da bir diğer yetkisizlik olduğunu düşünmeden edemiyorum. Aldatıcı, kasıtlı, zarar verici edim-

lerini kakhahaların ve iyi düşünölmüş şakaların içerisinde eritmek isteyen bireyler içerisinde pişmanlığın tohumu atılmış olanlardır. Onlar, bu tür eylemlerinden mağrur olanların sessizliği ve kendinden eminliğinden yoksundurlar. Bu nitelikte bir kişinin içindeki pişmanlığın ait olduğu viddanda kök salamadan söküp atılmasına yardımcı olmanın kişi ile viddanı arasına girmenin bir çeşidi olduğunu düşünüyorum. Haksızlığı kişinin kendi viddanı tarafından, bir pişmanlığa dönüştürölmek suretiyle ilan edilmiş edimlere dair hatıralar alaycılık tarafından yıpratılmamış, en gerçekçi hali ile muhafaza edilmeli. Pişmanlık olmadan affedilmekten, affedilmek olmadan iyileşmekten söz edemeyiz. Bu dönüşümün tüm pişmanlar için geçerli olması adına, somurtkanlığın ve ilgisizliğin belirli koşullar altında ahlaki bir sorumluluk niteliği kazandığı kanaatindeyim.

-KORAY KURTOĞLU

TANIMAK

Aşkla bakan gözler korkutur beni. Pembenin bin bir tonunda boyanmış ve varlığına tapmanızı istercesine parlayarak gözlerinizi kamaştırın kıyafetler birkaç saatin sonunda kırışacak, var olabilmek için nice gül katletmiş o baş döndürücü parfüm ise kokusu uçunca kan, ter ve varoluşu gizleyemeyecek, sizi saklamak istediğiniz her kusur ile baş başa bırakacaktır. Kırışmış kıyafetleri çıkarmak, terlemiş bedenleri yıkamak gerekir. Ama tüm çıplaklığı ile çirkindir insan. Kıyafetlerin parıltısının altından çıkan donuk tenler kıyasla ilgiyi hak etmeyecek derecede sönük, ter kokusu ise tiksindir. Güllerin, yıldızların ve ışıkların yerini birinin sade bedeni alınca, tenine dokunan ellerle bozulur büyü. Tüm kusurlarıyla, hırslarıyla, istekleriyle, sakladıklarıyla ve en önemlisi geçmişleriyle çirkindir insan. Sevginin birinci şartı olan yalan, insanı kavradıkça yerini dürüst ve bir o kadar da itici gerçeklere bırakır. Bir insanı tanımak, onun bedenini ve ruhunu soyarak zor değildir aslında. Tanıdığınız birini sevmek ise imkansızdır icabında. Birinin gözlerinin içine bakıp ruhunu görmek, kalbinin sıva ve badanadan kalınlaşmış duvarlarını ev kabul etmek kendi canına kıymaktan bile zordur. İnsan, tüm çıplaklığı ile çirkindir sonuçta.

-EYLÜL KARAÇOBAN

YAPAYALNIZLIK ÇİÇEKLERİ

son sözler demiştim

yapayalnızlık çiçekleri ekmiştim
fransız balkonumun saksılarına
bundan gurur duymuyorum
kibrin güneşinde ancak bu tohumlar patlardı

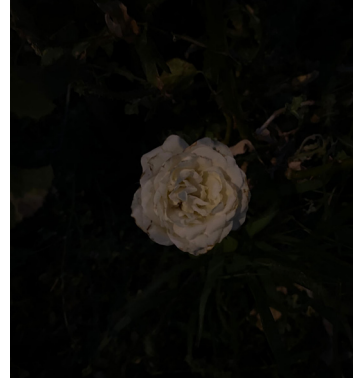
iyi dilekler dilenmiştim
avcum alabildiğince yoksuldum
laminantları çatlatan ayaklarımda
çıplaklığın ekmek kırıntıları saç telleri
sus diye bağırmanın nesiydi kötü
yalvarırken bile emir kiplemiştim

hem peşindeydim hem de dikti kuyruğum
etimle kemiğimle payım vardı
hazzımın salyasına çalınan her zilde
tepkiye tepik etkiye itlik
sonsuz girişimler uymamıştı canınısevene
yine de kaçmamıştı sırf edebinden mi

boyunu güneşe borçlu
yüzünü güne dönmüş
tanınmadığı bir ruh konmuş
boynunu bükmüş
bir an unutmuş kökünü
bir tek tanrıyı düşünmüş

yapayalnızlık çiçekleri solmaya hasretmiş

-ANIL ÇELİK

FOTOĞRAF: RATEL

LAVANTA YAĞACAK DİYOR HAVA DURUMUNDA

i.

göğün yüzüne patlayan bir gül gibi
gövdemden doğurdum seni Mona Solem
ellerim de aracılık etti
dudaklarımsa kundakçı.

eğile eğile akan turkuaz bir göl sana bu ellerim.
kalbim: hep içine tazelenen bir tohum sana
günden güne tazelenen.

ii.

biz yanıyoruz ya
her şey geçiyor
siliniveriyor içime çöreklenen bozkır sıkıntısı bir anda
afrika renkleniyor mesela, biz yanınca
kıtalararası sesi duyuluyor öpüşlerinin boynumda.
tanıdık ve tatlı bir ağrı saplanıp kalıyor kasıklarım, biz yanınca
ekmekler daha başka kokuyor çiçekler daha başka
gülleniyor kapımın eşiği penceremin pervazı
biz yanınca.

yakıyor ve aydınlatıyorsun işte
gözlerinin kınından çıkarttığın şiirlerle
sönmüş ruhumun odacıklarını tek tek.

iii.

‘lavanta yağacak’ diyor hava durumunda
pencereni aç sevgilim
ah, sen koksun yeryüzü! gökyüzü!
tepemde lavantalar odamda sen.

‘lavanta yağacak’ diyor hava durumunda
soyun da gel
etimde zonkluyor har’ın
harflere sığamıyorum.

-RIZA KARAKUŞ

ÇALKANTI

Bölüm 1: Telsiz Şehir ve Mantık Karası DEVAMI

Ölüm, kadere uzanan yola inanç varsa ona yapılan tek başkaldırıdır. Kim ne dersin öksüz bir çocuk, yemekten, yetim bir çocuksa şefkatten uzak kalmıştır. Ben ikisinden de uzak kaldım. Neden üstüme geliyor yaşam hiçbir zaman anlamadım, hiçbir zaman anlamadım içimdeki kalma hasretini, içimdeki gitme arzusunu. Yaşam bana benden başka hiçbir şey getirmedi ve hiçbir şeyim yokken altını üstüne getirmek istiyorum dünyanın. Gerçek olmayacaksa dahi, hayal kurmak güzel ve ben üstüne kendimi ekmek istiyorum. Aya çıkılınca bayrak asarlar-mış, ben kendimi asmak istiyorum toprak parçalarına. Kadere inanmıyorum, ben hayata kendim olarak bir başkaldırıyım: aşkımla, nefretimle, mücadelemlle! Ben bu dünyadaki hiçbir şey ve yani her şeyim. Kopuk çayırlarda koşarak benliğini bulmaya çalışan kaç, kaç kişi var şunun şurasında? Veda etmeden, yanılmaktan uzaklaşmak istiyorum, kaçılma olasılığının yüzüne tükürmek istiyorum. İşte kinim, işte nefretim. Kaçıp kurtarmak istiyorum hem bedenimi, hem zihnimi. İşte bencilliğim, işte benmerkezciliğim. Gidip herkesi kucaklamak ve yeni bir dünyaya ulaştırmak istiyorum, hem de herkesin gözü önünde bir şey saklamadan. İşte aşkım, işte sevgim. Yakıp yıkmak istemiş gibi görünebilirim dünyayı, ne de olsa adım “Kibrit”. Belki de gerçekten bunu istiyordumdur, fakat bir sebebi var ki yenisini yakmadan da yıkmadan kuramayız. Çoğul konuştuğuma bakmayın, tek başıma, ateşini bulamamış sıska bir kibritim ben. Ateşi burada bulamam, biliyorum. Biliyorum çünkü ben bunları düşlerken kafamda arkada pörsümüş bir yaşlı gencecik bir çiçeği kokluyor, ne buluyorsun çiçekte! Kurtarılması gereken dünya, sarılması gereken çocuklar var hala daha, çiçeği koklamak onlar da yapabildikten sonra değerli. Anlatmak zor iş, anlamak daha da zor. Doğumlar bağıllık içerir çünkü. Annesine bağılıdır çocuk bağı kesilene kadar. Sonra uyumsuz kalır dünyaya, ondan ağlar bu kadar. Ne olduğunu, nerede olduğunu bilemez. Anlamaya başladığında, konuşur ve dile bağlanır. Onu öğrendikten sonra unutamayacağı bir bağıllık olur elinde. Sonra büyür ve toplumlaşır. Alışıl-gelmişin dışında olmaktan çekinir çoğu zaman, topluma bağımlı olur ve anlamayı bırakır, bir bağımlı olur. Yahut alışıl-gelmişin dışında olur ve bazı düşüncelere bağlanır ama burada sonra ne olacağını ben de bilemiyorum ne yazık ki.

Kaybolmuşluğun ezgisi var bileklerimde, hüznün halhalı var, neşenin kolyesi boynumda. Karşıdan bir kadın geliyor bu tarafa, fark edilmesi zor, ayrık-sı. İlk defa görmüş gibiyim onu bu Telsiz Şehir’de. Uzun bir eteği var, yırtık ve ayağı-

na bol gelen ayakkabıları ve işlemeli kahverengi bir yeleği vardı. Suratında kırışıklıklar yuva etse de gözlerinde güneşin umudu vardı, her güne doğacak. O bana doğru yaklaştıkça ben de ona doğru yaklaştım. Ortak bir noktada buluşabileceğimizi zannederken bir eve yöneldiğini fark ettim, lakin biraz geç bir fark edişti. Eli kapıya uzanırken var gücümle koştum yanına. Ulaşamadım, bacaklarım yetersiz kaldı. Kapıyı çalmak istesem de çalamayacak kadar çekingen biriyim. Neyim ben? Az önce sarf ettiğim bütün sözler birer birer ucube yalanlara dönüştü, gerçekliği süblimleşti. Neden böyle oldu? Hayat ona en çok güvendiğim anda en sert darbeyi vurmak zorunda mı? Her anlam yüklediğimde püskürtmek nasıl bir huy, bilmiyorum. Kangren olmuş bir bedeni sabah yüzünü gösterirken bir tabure ve bir iple sürüklemek istiyorum kuytu bir yola. Yapılacak başka bir şeyin kalmadığı, ancak dudakların uçukladığı bir akşamüzeri anasonda boğmak istiyorum kendimi. İşte nefretim, işte gerçekliğim, işte sahteliğim.

Kargalar uçuşmaya başladı kafamın üzerinde. Demek ki eve gitmek vakti, kavuğa saklanma zamanı. Korunamadım hayattan, kimse korunamadı. Ben korunamadığım farkındaydım, onlar değildi. Şimdi bir ağacın içinde oyuklar bulup kurtçuğa dönüşmem lazım ve bir meyveye kendimi atıp onu çürütmem lazım. Çünkü cevapsız kaldım, nedenini bilemedim. Sebepsiz susuşlar ve kaçışlar gördüm, içine giremedim. Lanetler saydırırdı başkası, ben kurtçuk olup kaçmak istiyorum, tek hatalı var: Telsiz Şehir!

Seyrekleşerek yürümeye başladım. Yalan değil, her adım attığımda vücudumda bir şeyler eksiliyor, canım yanmadan ruhum yanıyordu. Elveda demek istiyorum ruhumdaki tüm parçalara, peki öyleyse neden yapamıyorum. Çünkü ben bir korkağım, başı sıkışınca kendini öldürmeye çalışan bir ahmaktan başkası değil içimdeki. Sınıfsal sorgulamalar yapabileceğim bir zorlukta değil kafam. Ben ne Marx'ım ne Engels ne Bakunin ne Bookchin! Kendisini kendinde boğan, yokluğa adayım. Gitmek istiyorum, gitmek. Yavan bir kelime değil, yazıldığı gibi okunmuyor. Kavuğumdan dışarı çıkmaktan bahsetmiyor bu kelime. Ekmek almaya gitmek değil. Ölmek değil. Gözüktüğünden ve gözükebileceğinden daha fazlasını ifade ediyor. Yaşamın yeni varyasyonlarına açılmaya çalışmak, bir mücadeleye başlamak ve değiştirebileceğine inanmak demek. Ben inanmak istiyorum, fakat inanmaktan çok uzak bir yerdeyim. İnanabilecek hiçbir şey yok avcumda. Kimsenin yok. Kendi resmimi çizmekten başka bir şey gelmiyor içimden, ağaca kazıdıktan başka çarem yok. Ne garip bir kelime "çare". Bu dünyadaki var olan her şeyin ne kadar kısıtlandığının farkında değil insanoğlu. Çarelere secde ediyor insanevladı. Kısıtlandığımız çerçevede dışarı çıkmak ayaklarımıza dolanıyor, kalbimize yediremiyoruz. Tek çarem kapamak gözlerimi, koruyorum. Gözlerimin önüne kimse gelmez benim. Sadece siyah, sadece uyku.

Silahların koşturuluşuyla tüm inancımı da yitirmeye başlıyorum. Omzuma sıkından sıkıya bir el sarıldı, kim olduğunu bilmiyordum. Beni saklanabileceğim bir yere çekmeye çalıştı. Fakat bir mermi omzunu delmişti. Beni daha fazla tutamadı, can havliyle onun gösterdiği yere girdim. En mutlu olduğum anla en üzgün olduğum an arasında sadece birkaç dakika vardı. Silahlar sıkılıyor, insanlar canlarını bırakıyordu, fakat kimsenin yüzünde pişmanlık yoktu. Korkmuyorlardı. Gelen askerlerin sayısı azalmıştı, bizimkiyse onlardan farklı değildi. Sonra kayıplarının farkında olacaklar ki geri çekilmeye başladılar. Helikopterlerine binip gittiklerinde siperden kafamı çıkartarak Hayat'a baktım. Kanlar içinde yerde yatıyordu. İki kurşun. Sağ böbrek. Sol kaburga. Sevdiğim insanları kaybetmekte üstüme tanımam. Yanına gidiyorum ağır adımlarla, hayattan korkarak. Başucunda kanlarının dökülüşünü izliyorum bembeyaz mermere. Yanına yattım. "Gitme." dedi. Gitmedim. Yanağından öptüm, güldü. Farkında değildim ne olduğunun, ben artık ölüme inanmıyorum. Durmak istiyorum sadece. Her şeyden uzaklaşmak, bir banka beni kazıyana kadar diğerleri oturmak ve artık da saklanmak istiyorum yaşamdan. İnanmak bireysel bir oluş. Neyi istiyorsak ona inanırız. Ben özgürlüğe inanıyorum, elimde kırıntısı dahi yok. Ben eşitliğe inanıyorum, toprağa ekilmemiş dahi. Ben anneme inandım, toprakta çürümeye yüz tuttu. Ben Hayat'a inandım, kollarımda ölümü kokluyor şimdi. İnandığımız şeyler en yoksun olduğumuz şeylerdir. Elimizde ne azsa ona inanmak isteriz, çünkü onların bir yerlerde olabileceği avuntusu iyi gelir bize. Herkesin başarabileceği bir şey de değil inanmak, annen öldüğünde inanabilecek şeyler buluyorsan hala daha umudun da vardır demek. İnanmak umudu getirir peşi sıra. Ben artık böyle kurmacalarda olmaktan yoruldum. Herkesin ölümünü görmekten bıktım. Silah tuttum ben bugün, bir insan da ha geçebilirdi bu namludan. Ne oldum ben şimdi, neydim?

Kime baksam yüzleri kanlı, gözleri yaşla etrafa koşturmaya çalışıyor. Neyse ki biz duruyoruz hayatla. Yatağımız mermer olmuş, kanları örtümüz. Yalnızız biz dünyada, yapacak bir şey yok. İnançlarımız haince saldırılara uğrayacak. Sınıfsallığımız ezilmişliğimiz olarak kalmasın. Hayat bize su ver, ölmemize ramak kaldı. İnançlarımız bir kuyuya düştü, nasıl kinlenmeyeceğiz? Ne yaptığımızı bilmediğim bir durumda Hayat damlıyor üstüme, göz kapaklarım ağırlaşıyor. Tüylerim dikenleşiyor, soğuk kalıyor üstümde. Sonra bir şairin şiiri yankılanıyor kulağımda, elveda etmek istemiyorum çünkü:

*“Ağlamadan
dillerim dolaşmadan
yumruğum çözülmeden gecenin karşısında
şafaktan utanmayıp utandırmadan aşkı
üzerime yüreğimden başka muska takmadan
konuşmak istiyorum.”*

Taktırmadılar bize o muskayı, onu çıkartıp atmamızı istediler. Aşkı utandırmamızı istediler, en büyük günah buydu! Yaşamamızı istemediler, istemediler, istemediler! Özgürlüğü çok gördüler, yaşamı çok gördüler, aşkı çok gördüler. Kızmamız ayaklarımıza bağ oldu, çözmeye çalıştık ayaklarımıza sıktılar. Nedenini sorguladık ölüme terk ettiler bedenimizi. Sokakta gezen köpekler kadardık, yorgun, aç ve kızgın. Kilometreler bizi birbirimizden ayırmadı, ölümlerimiz bizi birbirimizden ayırmadı, BURASI AYIRDI BİZİ! İstemsiz davranmaya başlayarak, ayağa kalktım. O kadar insanın içinde çekinmeden bağırmaya başladım “Gitmek istiyorum, gitmek. Kelime, kendisi neyse o! Kendisinden başka hazinesi yok kelimelerin. Bütün edebi hastalıkları kesip atmak lazım. Ölüm serili üstüme. Bakın ellerime. Dün aşık oldum bugün ölüsünü öptüm! Bakın ellerime kan var. Daha fazlası değil, bakın ellerimde mermi var daha fazlası değil! Ne yazıyor mermilerde ‘Mantık Karası’, daha fazlası değil. İnancımızı almaya çalışıyorlar damarımızdan, daha fazlası değil. Bırakın silahları, oyun değil bu! Kendinizi silahlara değil insanlara adayın, yaşatmaya adayın. Biz, onlar gibi olmayacağız! OLMAMALIYIZ!” diye hayıflandım ve ağlamaya başladım gözyaşlarım elmacık kemiklerimden akıyordu. Yere düştüğünde Hayat’ın gözüne çarptı. Herkesin gözleri yaşlıydı ve susup sadece kalplerine dokundular bana bakarak. Yüzlerce, binlerce kişi kalplerini tutup ağlıyordu. Elinde silah olanlar yere bırakıyordu, bazıları hariç. İstediyimi bilmiyordum hala daha ve uzaklaşmaya başladım oradan. Kapıdan çıktım, yürümeye koyuldum yeşil ufak alana. Orada tanıştık. Kendimle, inancım. O ana oturdum, o banka oturdum. Hayat geldi aklıma. Kızdım, güldüm, inandım, kandım. Hangi yolu seçeceğimi bilmiyorum. Belki de yol seçer beni artık.

Güneş herkesin bayıldığı şeylerin başında gelir. Farklılık olsun diye demiyorum, herkesin sevdiği şeyleri sevemiyorum sadece. Uykunun içinde kıvrılırken gözüme cam parçaları batıyor resmen, içimden neyi var neyi yoksa küfrediyorum ona. Yaşatmayan tanrı uyutmuyor da. Sonsuza dek sürecek bir güvenin yanılması ancak burada doluyorken testime, bitmesi testinin kırılmasından farksız oluyor. Böylece uyanmış bir insanın nasıl tüm dünyaya kinle bakması muhtemelse ben de öyle bakıyordum. Ellerime baktığımda ağacın kırmızımsı kirleri gözükte gözüme, sonra gözümde çapaklar hislerini artırarak rahatsız ettiler bedenimi. Eli-

mi yüzümü yıkamak için taşla karışmış topraklı bir yoldan yürümeye başladım.

Yine “efsanevi” ve “büyülü” yollardan geçiyordum. Her bir ağacı geçtiğimdeyse kafamda bundan büyük bir yalan olduğunu unutturmamaya çalışıyordum kendime. Unutmak çünkü en zoru ve en sonsuzudur insanda. Eğer unutursan hatırlamazsın, eğer unutursan ne olduğunu bilemezsin, eğer unutursan canımın değeri kalmaz. Hatırlayamayacak kadar hatırlamam lazım. Uzun yapraklı ağaçlardan onları ekarte ederek suya ulaşmaya çalışıyorum. Ayaklarım çıplak, vücudum esnek fakat kemiklerim derimden gözüktüyor. Ayağımda bir acı hissederek sıçradım, kesin bir dal parçasıymış çıkarıp attım. Su yatağında mutluydu, her zaman sudaki dinginliğe hayran kalmıştım, fakat dalgalı ve fırtınalı halini izlemek hep daha büyük keyif verdi bana. Şimdi durgun, dingindi. Elimi berrak suya yassı bir şekilde uzattım. Yüzümü değdirdim yavaşça avuç içlerime. Gözlerime, yanaklarıma ve dudaklarımı bir bir gezdi su. Sonra suya baktım, yüzümü gördüm: elmacık kemiklerim epeyce çıkık, çenem geride, gözlerim çekik denilebilecek bir kıvamda, parmaklarım ve saçlarım uzun. Beni dışarıda görseniz korkardınız, yolunuzu değiştirdiniz. Doğamız bu, yapacak bir şey yok. Kafamı hafifçe sola çevirdim, o günkü kadın suyu izliyordu. Yanına sokuldum. Orta yaşlarda, saçlarına hafif kır düşmüştü. “Seni hiç buralarda görmedim?” dedim. Kafasını eğdi ve sırtarak “Ben de görmedim dost.” dedi. Garip bir şeyler vardı bu kadında. Konuşmaktı derdi veya öldürmek beni. Ortası yok gibiydi, dünyaya sorulmuş en büyük soru ve öyle kamış işareti gibiydi. “Neden geldin?” dedim. Merak mı etmiştim bilmiyorum, kim olsa bu soruyu sorardı. “Senin için!” dedi. Korkutucuydu. Elimi tuttu, avcumun içine çevirdi ve kendi elini açıp avcuma bir şey koydu. “Bilme, bakma, anla.” dedi. Sırıttı.

-DORUK GAVAZ

-SÜREGELECEKTİR-

İLLÜSTRASYON: ABÖ

CİHÂN YIKINTISI

tenimin
örselenmiş gizlerini
çıkınında bileylenmiş bir aşk gibi taşıyan isyân
sebebidir soğuk koridorlarda direndiğim günlerimin
dostlarım sebeptir buna delirmiyorsam
şiiirlerim sebeptir
ve öğretmenim.

oysa
öyle yoruldum ki saçlarımda bir cihân yıkıntısı taşımaktan
öyle yoruldu ki benden hatıralarım
bir küheylânın çağ arşınladığı şiiirlerde
öyle yoruldu ki koşmaktan yollarım, tırnaklarım

beni burada kim duyacak?

tenimin
örselenmiş gizlerini
çıkınında bileylenmiş bir aşk gibi taşıyan isyân
sebebidir soğuk koridorlarda direndiğim günlerimin
evet
dostlarım sebeptir buna yıldız dokuyorsam
şiiirlerim sebeptir
ve
öğretmenim.

-CEMRE N. KARAIN

İLLÜSTRASYON: ABÖ

ART IST

Art is influenced by its artist, no?

Artists' search for inspiration unavoidably leads them on a retrospective of their life -everything they've come to know, everything they've held as meaningful-

Namely of their roots; their mother tongue, culture, history

The sum of their identity

Then how does an artist with no identity create?

One with no recollection

Of themselves, of their past, of why they are (what they are)

With no ideation of their own face they try, desperately, to create one

A piece of paper is placed on a desk

A pen, suspended above, fidgeting with undiscovered possibilities, near enough to mime contemplation but never to draw ink

Threads evenly twined, unassuming whiteness beckons the pen

To disperse the monotony

To capture, to forever embed a semblance of meaning through fine strokes of black

Finally movement

Scrawls, scribbles

Far from the picture-esque masterpiece the artist hoped to conjure

Their raison d'être unceremoniously imbued, tarnished, in unflattering reality

The paper discarded as soon as it was drawn

The artist finds resemblance in the paper

A perfect identity bestowed by imagination, observable only by its creator

Or a crafted identity, albeit genuine, lacklustre in its humble bindings

Clawing at the anechoic walls they've surrounded themselves the artist creeps closer to total numbness

With every passing second confusion dulls the once vivid ideas surging through their mind, the only remainder of a life now deadened

Scrapings of their nascent ideas adorning the unmoving walls reminding them of unreached possibilities, the artist glimpses at remnants of past lives

Did Cronus devour its son in fear, or envy?

The artist now scours the diminishing creations they left unlovingly to wilt, in hopes of rediscovering who they were

Will this reverse journey start a/new cycle or return to its point of inception?

If a point were to be drawn with every step taken, what would the greater picture reveal?

Is an artist the sum of its creations?

PSIKANALİZDE İNSAN 1- SEVGİ, NEFRET VE HÜSRAN ÜZERİNE

Psikanalitik bir düzlemde incelendiğinde; sevginin bir konsept olarak, nefretten farkı olmadığı anlaşılır. Bir memnuniyet, tatmin kaynağı aynı zamanda öfke, hüsrana kaynağıdır. Tamamen annesine bağımlı, aciz olan bebek için; acıktığında zamanında orada olan meme “iyi meme” iken bu durumun tam olarak tersini “kötü meme” içerir. Klein’in yaptığı bu diyalektik ayırım, Winnicott’ta da hayat bulur: “Yeterince iyi anne” bu karşıtlığın net bir dışavurumudur. Winnicott’ta anne hem bir tatmin hem de hüsrana kaynağıdır. Aşkın ve ikili ilişkilerin çoğunda ortak olan bu argümanlar, insanoğlu olarak talepkar yönümüzün ne kadar körelmez ve güçlü olduğunu gösteriyor kanımca. Hayatımızdaki insanları, küçük anları minnetle karşılayıp “deneyimlemek” yerine, sahip olmaya çalışıyoruz. Fakat psikanaliz literatürünün bize söylediği şey, bu eğilimin yapay olmadığıdır. Birey için daha kritik olan şey, Adam Philips’in şu sözlerinde yer bulur kendine: “Bir şey sizi tatmin ediyorsa, hüsrana da ugratabilir.” Bence Philips’in hüsrana nosyonu, salt olarak tatmin kaynağının yokluğu değildir. Tatmin kaynağının “artık” olmamasıdır. Somut olmaktan ziyade sembolik bir kayıp vardır burada, bu kaybın ikamesi yoktur ve Lacan’ın deyimiyle bir “kendine yardım aracı” olarak psikanaliz, bu noktada devreye girer. Hüsrana, travmaların, hayal kırıklıklarının kaçınılmaz olduğunu varsayar ve bu gerçeklikle nasıl başa çıkabileceğimiz konusunda yol gösterir bize. Acının, insan yaşamının en kaçınılmaz bileşenlerinden biri olduğunu kabul eden her öğretici, doktrin gerçeklik payı taşır bence. Yine Philips’in sözlerinden yararlanırsak; psikanalizin yaptığı şey, bu acının kabullenilip dönüştürülmesidir. Psikanalizin bize gösterdiği en önemli şeylerden biri de insan doğumunun münferit bir durum olmadığıdır. Fiziksel doğumun yanında psikolojik doğum da vardır. Bu doğum kişinin benliğinin sınırlarını tanıması esasına dayanır. Her şeye kâdir olmadığını ve mutlak gücünün zedelendiğini hisseden birey ya Philips’in deyimiyle “hüsrana” uğrar, ya Lacan’a göre “babanın yasası”yla tanışır ya da Freud’un sevgi ve nefret arasında kurduğu transparan ilişkiyi tanır. Lacan’ın bir insanın yapabileceği en kötü şeyin arzusundan kaçmak olduğuna dair söylemini düşünürsek burada “psikolojik” olarak doğmaya çalışan insanın arzusunun ne olduğuna dair bir soru ortaya çıkar. Arzuladığımız şeye sahip olmaya mı çalışıyoruz, yoksa arzumuzun nedeni mi asıl mesele ? Arzu nesnemiz mu arzumuzla hizmet ediyor yoksa arzumuz mu oluşturuyor her şeyi? Yanıtlanması kolay sorular değil tabii... Ama burada önemli olan şey, insanın her daim doğmaya çalışan bir hayvan olduğunu unutmamasıdır bence. Tumturaklı sözlerle başvurup kendini bir ülkeye, kişiye feda etmeden önce çektiği sancıyı unutmamasıdır. Her şeye gücü yeten, çevresindeki kişilerin kendi sahnesinin dekorları olduğuna dair çocuksu

yanılsamanın kölesi olmamak... Yanılsamalar güvenlidir, insan kendini bildiği okyanuslara atmayı bilmediği denizlere atmaya tercih eder. Fakat insan boyunu aştıktan sonra içinde olduğu şeyin ne olduğu o kadar da önemli değildir sanki. Yanılsamaların sınırı.

İnsanın dilediği bir şeyi kaybetmesi ya da kaybetmeden ona ulaşamaması acı vericidir. Varlığı benimsenen, artık benliğimizin bir parçası haline gelmiştir. Taşdığımız şeyleri, kendimize ait metalara çevirme eğilimimizin doğal bir sonucu olarak onları sahipleniriz. Sahiplendiğimiz şeylere bağlı kalmak, yaşam kargaşanda, yolumuzu kaybetmemek için değerli olabilir. Kendimizi çeşitli sıfatlarla tanımlar ve onlara göre yaşarız.

Kendimizi tanımladığımız sıfatları genellikle çabalarımızın sonucunda elde ettiğimiz çıktılara göre belirleriz. Deneyim içeren öznel yargılardır bunlar. Fakat bu sıfat listesinde maruz kaldığımız halde benliğimizin bir parçası olmayı başarmış şeylere yer vermeyiz. Travmaları, geceleri bizi korkutan bir çocukluk canavarı gibi ele alırız. Onların orada bizi izledikleri bellidir, ve biz de bunu biliriz. Yine de onları benliğimizin içine katmayınca daha güvende hissederiz. Bir nevi temkinli bir davranıştır bu bizim için.

Hayal kırıklıklarımızın sonuçlarını ve nedenlerini, bir şeyin üzerine yıkmak bu yüzden bize doğal gelir. Olmaktan korktuğumuz şeye dönüşmemize neden olacak şeyin, onu kabul etmekten geçtiğini varsaymak, genellikle kaçamadığımız bir tuzaktır.

“Mükemmeliyet fantezileri, zevkin sabotajcılarıdır.” der Adam Phillips. Aynı şey hayal kırıklıkları için de geçerlidir. Utanç ve keder yaratan anılarla uzlaşmanın yegane ve en etkili yolu onları kabul edebilmektir. Bu anılar, kontrolümüzün dışında olan kaynaklardan beslense de bir ajan gibi içimize sızmış ve bir dünya kurmuştur kendine... Kendimizi zayıf hissettiğimizde bir çelme de o anılar takmıştır.

Büyük psikanalistlerin çoğunun bize gösterdiği gibi, insan eksik bir varlıktır. Ve bunda bir sorun da yoktur. Lacan’a göre çocuk annesine asla bir “fallus” olamaz, Freud’ a göre, özne sonunda aynı cins ebeveyniyle özdeşleşir. Olmayı arzuladığı ya da olmaktan korktuğu şeye dönüşür.

Esas nokta uzlaşmanın eninde sonunda gerekli olduğudur. Geçmişin perdelerine asılıp yere sermektense, o perdeyi güneş ışınları gözümüzü kamaştırdığında kullanmak...

Geçmiş-ironik bir biçimde- geçmeyecek ve orada olacaktır.

-TOLGA AKIN

AÇLIK

Saat dört onüç. Bu küçük odacıkta maillere bakıp duruyorum. Hayatımda tek yaptığım şey bu, sizi temin ederim. Eve gidince de kafamı dağıtmak için aksiyon filmleri izliyorum. Ben neden aksiyon filmlerindeki o adamlar gibi olamadım? Mecidiyeköyde doğduğum için mi? Hep o adamların yerine koyuyorum kendimi, herkesin kahramanları! Hep en riskli işleri yaparlar, en güzel kızları tavlalarlar. Karım monoton biri olduğumu düşünüyor. Oysa ki onunla haftasonları Kadıköyde ne güzel geziyoruz.

Saat dördü yirmibeş geçiyor. Durağan hayatımın olmasına karşın hızlı müzikler dinliyorum. Tam bir çelişki değil mi?

Aç değilken bu kadar düşünmem. Zihnimi açmak için aç kalıyorum. Aksiyon filmlerindeki kahramanlar acı çekiyorlar, mutlu oluyorlar, üzgün oluyorlar. Her zaman eğlencenin bulunduğu bir yolculuğun içindeler. Sizin hayatınız bizim gibi değil mi? Hep dans mı ediyorsunuz?!

Peki ben burada neyim? Üzgün mü? Hayır. Ben bir hiçim. Koca bir hiçlik! Karım benimle alay ediyor artık. Gerçekten, ben artık eski ben değil miyim? Ben en son ne zaman güldüm? Ne zaman ağladım? Ofistekilerle konuşurken onlara uyum sağlamak adına sergilediğim gülüşlerimi saymazsak uzun zamandır gülmüyorum diyebiliriz. Fakat! Ben bu ruhsuz ofise bir ruh getirmeyi başardım. Yaklaşık iki ay önce ofistekilerle öğle yemeğini iptal ettik, çok işimiz vardı çünkü. En son sabahın köründe yemek yemiştım. Bilmemne beylerin mailleri daha önemliymiş bizim yeme ihtiyacımızdan. Çünkü acılmış onlar, acil olmayan mail var mıdır? Maillere bakmaya başladım o gün, baktım, baktım, baktım, baktım. Saatler geçti ve kafam tıkanık kulağın açılması gibi açıldı, beynimdeki düşüncelerin geliş-gidişini kontrol eden paslı mekanizma çalışmaya başladı.

Böyle başladı hikayem işte. Biraz kilolu statüsündeki vücuda sahip değilim artık, hatlarım ve kaslarım daha çok belli oluyor. Üstümdeki her şeyi daralttım, daraltamadıklarımı bir şekilde oversize giyiyorum tarzı yalanlarla giymeye devam ediyorum. Yirmi kilo verdim herhalde, çok da fazla değil.

Bu malumunuz olaydan öncesinde yemek benim için bir fetişti. Pahalı ve kaliteli emekler yer, paramın büyük bir bölümü yemeklere gömerdim. Her gün bolca yedim, ağır, güçlü ve oburdum. Fakat bu zevk açlığın kudretine varmadan önceydi. Hayatımda daha önceden aç kalmışlığım olduysa da tıkanık düşüncelerimin akışkan hâle gelmesi uzun sürdü. Gerçek bir aç kalışa ma-

ruz kalmam gerekiyordu. Ofiste adım diyetisyene çıktı, ofisteki hanımlar etrafımda dört dönüyor. Nasıl kilo verdiğimi soruyorlar, yani beni çıkarları için kullanıp sonrasında merhaba Pertev bey diyip yollarına devam edecekler.

Saat dört elliüç. Yedi dakika kaldı mesaimin bitmesine. Fakat ben işimi saat dört buçuk gibi bitirmiştım, yarım saatim boş zamanımın olmaması adına çalınmıştı. Buradan çıktığımda asansör sırası, otopark sırası, trafik sırası ve siteye giriş sırası bekleyecektim daha ve bu sıraların salt kendisi en az bir saat sürüyor. Kentte her alana bir insan düşüyor artık. Bakın, sıralar ne kadar uzun sürüyor. Eve gitmek bile bir veya iki saat. Her gün yollarda minimum iki saat harcıyorum demektir bu! Aklımda bir düşünce var beynimin dişlilerine zarar veren: Kentlerin bu kadar insancıklarla doldurulması zamanlarımızın olabildiğince kolay çalınması için değil midir? Dünyadaki devletler bizi ülkelerine eşit bir şekilde yaymasını bilmiyorlar mı? Biliyorlarsa eğer artık zamanlarımıza bile mi göz diktiler?

Dört ellisekiz. Camdan dışarıya baktığım her saniye dışarıdakileri -evet, Mecidiyeköy sokaklarında yürüyen küçük insancıkları- kıskanıyordum. Belki bazıları benim gibidir, hatta hepsi öyledir. Ama unutulmamalıdır ki onlar şu an dışarıdalar, benden daha iyidurumdalar. Benise kapanakısılmış bir haldesal verilmese atım bekliyorum.

-BERKİN ZOBİ

FOTOĞRAF: RATEL

DÜZEN AYNI BABAM YOK

Adalet sağladığını söylediğin bu düzen
Bana uymuyor
Bu evren çok dar
Sinek vızıltısı kadar insanlar
Yaprakların hep aynı kalacağı umudu kalmadı
İçli içli dökülen yağmurun duası
Hiçe sayıldığında
Babamın yatakta olduğu zamanlardan beridir

Yatay düzlemde olmasını bekledim
Piramidin ucunda taht kurmuş insanların
İnandım yıllarca tilkinin de saf olacağına
Hata hatayla örtülmez dedim
Ol ma dı
Olamadı
Olmamalıydı
Yıllanmış ağaç kökünün yarısı dışarda
Babam yatakta hala o zamanlar

Kim Musa
Kim firavun

Ateşten sıçrayan kıvılcım yakıyor her şeyi
Neye tutunsam elimde yaralar
Solucandan aciz ben
Eşeleyip girsem toprağa
Dedim ya elimde yaralar
Yine olmuyor
Ah babam hala yatakta

Ruhum kelepçelenmiş taşla
Koparmak istese de bağını uçmak eyleminin anlamsızlığına takılıyor
Dünya da fırtına
Çürümüş aynadaki aksim isyankar gördüklerine
Hissettiğim ne varsa olağan dışı
Oldu, bildim zebaninin orağını

İçimde uçan baykuştan başka bir şey olmadığından bu yana
Yana yana
Eriyip toprağa karışan hücrelerim
Reenkarnasyon gerçeğiyle yüzleşiyor Tanrım
Kırgınım ezgisi kahr olan toprağa

Kim ben
Kim o

Yaprağın kuruduğu
Babamın olmadığından beridir
Belli belirsiz

-AYŞE SEVİNÇ ERGİNSOY SİVRİ

İLLÜSTRASYON: ELMAKAFA

RAST KALEM

Am

kelebeđi öpmek âna sirayet etse
vakit kırılğanlığı bi' kenara bırak

F

hurdalarda çocuklar yeşerirdi
kaldırımda papatyalar boy gösterirken
kalpler, saksıda yetişirdi

Am

anılar
zamansız suyla vaftiz edilmekteydi
amansız ölmekti canının kafesinde

F

izlemek
şimdi çekip gitmekti
bir çocuk parkına
hayatı yakmaktı ardından

Am

güzel gülmeye söz verdim
artık çok geçti
sen gencecik kaldın
aklıma mühürle

F

ben
kendi yarattığım zindanda
manzarasız penceremle
soğuk yatağımın içinde
dem bekliyorum gökten
kulak verdim sensiz melodiye

Am

sönen külümü kapatan kabuk
sokak kalanı kadarsın
keyifli ama aciz.
Ben fırtınanın ortasında nefessiz
ve yeşerecek tohumun bekçisi

F

anka çalıyor kapını nabzını
söz verme bana
çünkü kırıntılarla avcum
gönül koymaya koşamaz
seyretme beni gece vakti

yarattığın boşlukta
senin farkındayken
güçlüyüm
korkmuyorum düşmekten
Am

ama sen hayalimdeki
gerçeklikten koparttın beni
sensiz ve çiftim

F
ateşin gözüdür yoksa
tırmanamam geri

-1-0-3---1-0---1->3->0-----1-0-3---1-0---1->3->0-----
-----5-4--5-4--4-5-4-----5-4--5-4--4-5-4--

-0-----0-----0-----0-----
-----0-----0-----

--0-1-3-5---5-6-8--6-5--5->6->5---5-6-8--6-5--5->6->5-----3-5-
--3-1--0-1--0--1-----1-----2---2--0-2--2--
--0-2-----

Am F X2
Am
her şey yalan
sıkıldım oynamaktan
kendimi güldüm çiçek bahçesine
mezarıcı ağladı kalanlarıma
F
ve söz verdi ölülere
affetmeyecekti yaşayanı
düş sen de

Am
çekilsin gözlerin
yaşa, ben soyutlanırım bundan sonra

son nefesin
son sözün
F
deliler geldi başıma
bekliyorlar seni
pençeleri kuvvetsiz

Am
biz yaşamayı bilirdik
tanımaktan öte
bütün belgeleri yırttık
delilleri kara borsada
kalbimizi delen
F
yalnış neydi düşünmeden
sallanmaktı elimizdeki
kimseye sunmak dilimizdeki
tek çareyi

Am
boş versin istiyoruz tüm dünya
iki salıncak taşıyor bizi
durmaktan uzak

F
elimiz açılmış dilleniyoruz
dünyaya karşı
en güzel hataydı inanmak
gülerken kurumuş aşklara

Am
sanma ki mücadele bitti
sinemde
hoşnut olmayan canlar

F
kuş ölüleri
cinayetler kaldı
ve geriye sevmek

-DORUK GAVAZ & TAYAH RIDNİAH
BESTE: TAYAH RIDNİAH

yazanlar

doruk gavaz
dede
rook
tuğçe kayış
tayah ridniah
ecem aslan
yusuf öz
senem uras
abdullah furkan doğan
enes kaynakcı
koray kurtoğlu
ayşe sevinç erginsoy sivri
berkin zobi
tolga akın
cemre n. karain
rıza karakuş
anıl çelik
eylül karaçoban
furkan bayram
batuhan külekçi
özgür şevkan
ırmak çınar

kapak tasarımı

elmakafa

iç kısım fotoğraf

doruk gavaz
ratel

iç kısım illüstrasyon

elmakafa
abo

mail/alacafanzin@gmail.com
instagram/fanzinalaca
twitter/fanzinalaca
instagram/_elmakafa_

BURAYA KARALANMIŞ HER ŞEY BİREK HAYAL ÜRÜNÜDÜR
GERÇEKLE HİÇBİR **ALAKASI YOKTUR**

#6

alacafanzin@gmail.com

 [fanzinalaca](https://www.instagram.com/fanzinalaca)